

Jain-ko Jau - na - ren e - txe - an na - go se - ku - la - ko.

Jainko Jaunaren etxean nago, sekulako.

Jauna dut artzain: ez naiz egonen beharrean.
Zer gainetarat nerabilan!
Ur bazterreko pausa lekurat banerama,
Pitz dakitan, hor pitz arima.

Haren ondotik bide zuzenez ni banoa:
Haren izena zoin gozoa!
Ilunbez ala gaitz erreketan joanik ere,
Nik ez beldurrik, hor baitzare.

Zure begia, zure makila hor direno,
Badut nik bake, badut gozo;
Zuhauk dautazu ezartzen neri mahain xuri,
Etsai guzien harrigarri.

Ixurtzen duzu nere bururat usain ezti,
Basoan badut gaindiz gaindi.
Nik zoriona eta grazia ditut lagun,
Nere bizian gau ta egun.
Banago eta Jaun zerukoa den etxean,
Epe luzerik luzenean.